

ՈՐՈՇՈՒՄ

Ճանապարհային ոստիկանության. վարչական տույժ նշանակելու մասին 27.12.2019թ. թիվ 1910644638 որոշումն անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման թողնելու մասին

<< 06 >> 02 2020թ. 7-13 1011

Բ.Երևան

Ճանապարհային ոստիկանության պետ, ոստիկանության գնդապետ Ե. Կարապետյան, վերանայելով Գևորգ Տեր-Աբրահամյանի թիվ ՄՆ/3104-20 դիմումի քննարկման արդյունքում ստեղծված նյութերը

ՊԱՐԶԵՑԻ

Երևան քաղաքի Եզն. Կողբացու փողոց 51 շենքի 8 բնակարանի բնակիչ Գևորգ Տեր-Աբրահամյանը դիմումով խնդրել է վերանայել վարչական տույժ նշանակելու մասին 27.12.2019թ. թիվ 1910644638 որոշումը՝ նշելով, որ իր գործողություններում բացակայել է իրավախախտումը, քանի որ վազանց է կատարել թույլատրված վայրում:

Դիմումի քննարկման արդյունքում պարզվել է, որ դիմումատուի փաստարկը չի կարող վարչական ակտը վերանայելու հիմք հանդիսանալ հետևյալ պատճառաբանությամբ.

<<Տեսանկարահանող և լուսանկարահանող սարքերով հայտնաբերված ճանապարհային երթևեկության կանոնների խախտումների վերաբերյալ գործերով իրականացվող վարչական վարույթի առանձնահատկությունների մասին>> օրենքի 3-րդ հադվածի համաձայն՝ վարչական վարույթի իրավախախտման հատկանիշների պարզման փուլում իրավախախտումը հիմնավորող ապացույցը իրավախախտումն ամրագրած տեսանյութն է կամ լուսանկարը:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 124-րդ հոդվածի 18-րդ մասի համաձայն՝ արգելվում է տրանսպորտային միջոցների վարորդների կողմից հանդիպակաց երթևեկության գոտի դուրս գալը, եթե դա կապված չէ վազանցը թույլատրված տեղերում վազանց կատարելու կամ խոչընդոտը շրջանցելու հետ և եթե առանց հանդիպակաց երթևեկության գոտի դուրս գալու անհնար է շրջանցել խոչընդոտը:

ՀՀ կառավարության <<Ճանապարհային երթևեկության կանոնները և տրանսպորտային միջոցների շահագործումն արգելող անսարքությունների ու պայմանների ցանկը սահմանելու մասին>> թիվ 955-Ն որոշման 52-րդ կետի համաձայն՝ երկկողմ երթևեկությամբ ճանապարհներին գծանշման բացակայության դեպքում հանդիպակաց երթևեկության կողմ է համարվում երթևեկելի մասի լայնության ձախ կեսը:

Վիճարկվող որոշումով ամրագրված իրավախախտման PIN անհատական ծածկագրի տակ զետեղված տեսանյութի դրվագային ուսումնասիրությունն ակնհայտ է դարձնում այն փաստը, որ դիմումատուին պատկանող տրանսպորտային միջոցը 10.12.2019թ. ժամը 14⁴⁶-ին Երևան քաղաքի Խաչատրյան-Փափագյան փողոցների խաչմերուկի հատվածում երթևեկել է հանդիպակաց գոտիով:

Ինչ վերաբերվում է դիմումատուի պնդմանը՝ թույլատրված վայրում վազանց կատարելու վերաբերյալ, ապա ըստ նույն որոշման 3-րդ կետի 11-րդ ենթակետի, վազանց է համարվում շարժման մեջ գտնվող մեկ կամ մի քանի տրանսպորտային միջոցից առաջ անցնելը՝ կապված զբաղեցրած գոտուց դուրս գալու հետ: Տեսանյութը փաստում է, որ անկախ 1.1՝ հոծ գիծ գծանշման բացակայությունից և 1.6 գծանշման առկայությունից, վերջինիս գործողությունում բացակայել է վազանցը, վարորդը զբաղեցրած գոտուց դուրս է եկել հանդիպակաց գոտի ոչ թե շարժման մեջ գտնվող տրանսպորտային միջոցներից առաջ անցնելու, այլ կանգնած տրանսպորտային միջոցները շրջանցելու նպատակով, որոնք խոչընդոտ չեն հանդիսացել, այլ կանգնած են եղել՝ ենթարկվելով ճանապարհային երթևեկության կանոններին, ուստի երթևեկելով հանդիպակաց գոտիով դիմումատուն խախտել է վերը նշված նորմերի պահանջները:

Դիմումատուի գործողություններում առկա է մեղքը, իսկ մեղքը դա անձի հոգեկան վերաբերմունքն է իր կատարած արարքին և դրան հաջորդող հետևանքին, որը կարող է դրսևորվել

ինչպես դիտավորությամբ, այնպես էլ անզգուշությամբ, ինչի պարագայում Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի իմաստով որևէ նշանակություն չունի, թե կոնկրետ արարքը վարորդը կատարել է այն պատճառով, որ հստակ գիտակցել է, որ դա խախտում է և դիտավորությամբ կատարել, թե այն պատճառով, որ վարորդը գիտակցել է, որ այդ արարքը արգելված է օրենքով, սակայն ինքնավստահորեն հույս է ունեցել, որ դրա հետևանքները վրա չեն հասնի և թե այն պատճառով, որ վարորդը չի գիտակցել իր գործողության հակաիրավական բնույթը, սակայն կարող էր և պարտավոր էր գիտակցել այն (ՎԻՎՕ՝ հոդված 11)՝ զանցակազմի սուբյեկտիվ կողմ:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 9-րդ հոդվածի համաձայն՝ վարչական իրավախախտում (զանցանք) է համարվում պետական կամ հասարակական կարգի, սոցիալիստական սեփականության, քաղաքացիների իրավունքների և ազատությունների, կառավարման սահմանված կարգի դեմ ոստիկանական, մեղավոր (դիտավորյալ կամ անզգույշ) այնպիսի գործողությունը կամ անգործությունը, որի համար օրենսդրությամբ նախատեսված է վարչական պատասխանատվություն, հետևաբար ակնհայտ է, որ անկախ անձի կողմից մեղքի ձևի դրսևորումից նշված օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի դիսպոզիցիայով նկարագրված արարք կատարած անձը պետք է, ենթարկվի վարչական պատասխանատվության Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի սանկցիայի շրջանակներում:

Այսպիսով, վարչական վարույթի ընթացքում հիմնավորվել է, որ վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին վերը նշված որոշումն իրավաչափ է և օրինական:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 293-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով՝

ՈՐՈՇԵՑԻ

1. Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու 27.12.2019թ. թիվ 1910644638 որոշումը թողնել անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման:
2. Սույն որոշումն ուժի մեջ է մտնում հանձնելու օրվան հաջորդող օրը և կարող է բողոքարկվել ՀՀ վարչական դատարան՝ օրենքով սահմանված կարգով և ժամկետներում:
3. Սույն որոշման օրինակն ուղարկել Գևորգ Տեր-Աբրահամյանին:

Ե. Կարապետյան